

fen til Erstatning. For mig har det fra første Dieblis staaet klart, at der i Almindelighed intet retlig Krav kunde gøres paa Erstatning for Krigsskade; dette har været mig saa klart, at jeg midt under Occupationen paa Stedet, hvor jeg har hjemme, foranledigede en Ordning af Sagen paa en saadan Maade, at vi kunne være forberedt paa det Værste. At Erstatning ikke kan paastaaes, forekommer mig at ligge i Sagens Natur, idet Erstatningen kan være af den Størrelse og kan fremkomme paa Liden og under Omstændigheder, hvor Staten aldeles ikke var istand til at udrede den, og i ethvert Tilfælde vilde et saadant Princip i og for sig være aldeles forkasteligt ligeoverfor Fjenden. Men jeg troer just heller ikke, at Erstatningspørgsmaalet ganske og aldeles kan afvises, jeg troer, at det maa behandles efter de concrete Tilfælde, og jeg troer, at det stundom bør finde Fyldestgjørelse, forudsat at Omstændighederne afgjørende tale derfor, og at Staten seer sig istand til at fyldestgøre Kravene. I nærværende Tilfælde troer jeg, at Erstatningen er begrundet, ikke blot i den i Hans Majestæts Proclamation af 29de Juli ffete Udtalelse, men ligesaameget i den Deeltagelse, hele Folket viste de occuperede Districter og i den faste Villie, det Sammenhold, som

det danske Folk til enhver Tid har viist til at ville gennemføre Kampen for vor retfærdige Sag. For mig idetmindste staaer denne Villie, dette Sammenhold som det fasteste vi have at holde os til og som det stærkeste Værn under de Tilfiskelser, der hidtil have rammet os og maa skee endnu i Fremtiden forestaae os. Hvad derimod vore Medbrødre udenfor de occuperede Districter kunne fordre, det var, at man havde Tillid til denne Deeltagelse og Sammenhold og derfor viste den Standhaftighed, Udholdenhed, Værdighed og Kraft, der udfordredes. Jeg troer ikke, at Forventningerne i saa Henseende ere blevne skuffede. Hvad iøvrigt angaaer Anmeldelsen af de præsterede Leverancer, som nu ere Gjenstand for Erstatning, troer jeg at turde udtale, at der i Reglen er gaaet om dermed med al den Orden og Sparommelighed, der var muligt. Denne Mulighed var idetmindste hos os forhaanden, thi — man skal lade sin Fjende vederfares Ret— Myndigheden til selv at modtage og udlevere Forpleiningsgjenstandene, og i det Hele at ordne Magasinstyrrelsen var os selv overladt. Det vil fremgaae af Regnskaberne og navnlig af Magasinregnskaberne, at saadan Orden har været overholdt.